

Til § 2 er der kun stillet Forslag til en Forandring i Medaltionen, men Paragrafen har i Folkethinget modtaget en noget anden Affattelse end Regjeringsforslagets § 2; til denne var der nemlig tilføjet som Nr. 2, at uberettiget til at antage Læringer er: „Den, der efter denne Lovs Strafftræden har erhvervet Næringsadkomst paa et Haandværk, uden forinden at have aflagt en af de i Lov om Haandværks- og Fabriksdrift m. v. af 29de December 1857 § 27 ommeldte Svendeproeve i sit

Fag.“ Til atter at optage denne Bestemmelse har Udvalget efter megen Overveelse dog ikke fundet tilstrækkelig Anledning, endstjondt det har modtaget den følgende af Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk til Landstinget henvendte Anmodning om en Gjenoptagelse af det nævnte Nr., en Repræsentation, der har Ret til at vente, at der stæntes dens Udtalelser i en Sag som den nærværende den største Opmærksomhed.

Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk.

Da det af Indenrigsministeriet, Rigsdagen forelagte Forslag til Lov om Læringsforholdet ved Folkethingets Behandling i alt Fald paa et enkelt Punkt er blevet affattet paa en efter Fællesrepræsentationens Skjøn mindre heldig Maade, tillader den sig herved at rette en ærbødig Anmodning til det høie Landsting om paa dette Punkt at komme hen og derved den danske Haandværksstand i Møde. Sagen gjælder Lovforslagets § 2, der, saaledes som det forelagdes fra Regjeringens Side, indeholdt en Bestemmelse om, at uberettiget til at antage Læringer skulde den være, „der efter denne Lovs Strafftræden har erhvervet Næringsadkomst paa et Haandværk uden forinden at have aflagt en af de i Lov om Haandværks- og Fabriksdrift m. v. af 29de December 1857 § 27 ommeldte Svendeproeve“, men denne Bestemmelse er udstemt i Folkethinget.

Under den Bevægelse i Haandværkerstanden, som har affødt Forslaget til Læringsloven, har der ikke alene gjort sig en stærk Trang gjældende til at faae Forholdet mellem Mestre og Læringer ordnet paa en Maade, der i lige Grad betrygger begge Parter under Læretiden, men det fremgaar af alle de mange Udtalelser, som om denne Sag ere fremkomne, og ikke mindst af dem, som kom til Orde paa de mange Haandværks-Sagsmøder under forrige Sommers Udstilling, at man lægger den allerstørste Vægt paa at forøge Ugtelsen for Fagdygtigheden, og det ikke alene saaledes, at Lærlingen faar Følelsen af, hvor afgjørende det for hans Fremtid vil være, at han benytter sin Læretid paa bedste Maade paa Værkstedet og i de tekniske Skoler, men ogsaa saaledes, at den offentlige Mening gjør Forskjel paa den Haandværker, som har lært sit Fag og aflagt den Prøve, som er foreskrevet, og paa den, som kun har sit Næringsbevis som Udkomst til at kaldes Haandværker. Mange ere de Møster, som have lydt for at begjære en ganske anden Tilbagevendt fra de friere Forhold, som bleve skabte ved Næringsloven af 1857, og naar disse Møster endnu ikke kunne siges at være Udtryk for den samlede Haandværkerstands Anskuelse, saa sthyldes dette dels, at man er betænkelig ved at kræve altfor radikale Forholdsregler, og derhos ogsaa tvivler om at finde Modtagelighed derfor hos Lovgivningsmagten, dels at man nærer Haab om, at der paa alle Maader fra dennes Side vil blive ydet Støtte for den bedst mulige og mest betryggende faglige Uddannelse, og at man ogsaa forventer, at Selvfølelsen hos den vel uddannede Haandværker, der har aflagt Prøve paa sin Færdighed, ikke vil blive underkendt, men tveetimid anspreet af Samfundet. I det Fællesrepræsentationens Bestyrelse ganske kan slutte sig til disse Betragtninger, ja paa enhver Maade vil søge at give dem Udbredelse i Haandværkerstanden, saa kan man ei heller Andet end paa det Indstændigste anmode det høie Landsting om at ville gjenindsætte den Bestemmelse i Læringsloven, som ovenfor er omtalt som udstedt af Folkethinget. Det kan forsikres, at der lægges en saadan Vægt derpaa over hele Landet, at Haandværkerstanden i det Hele vistnok hellere vilde undvære Læringsloven end se den vedtaget uden hin Bestemmelse.

Naar det er blevet ytret, at Bestemmelsen var for streng for Haandværkerne paa Landet, der maa tage til nærmeste Kjøbstad for at aflægge Svendeproeve, da er dette med de nærværende Kommunikationsforhold sikkert ingen vægtig Indvending, ikke at tale om,